

Sygnatura akt VIII C 2267/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant sekr. sąd. Izabella Bors

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko K. K.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.400 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 2267/16

UZASADNIENIE

W dniu 26 kwietnia 2016 roku powód (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wytoczył przeciwko pozwanemu K. K. powództwo o zapłatę kwoty 5.711,14 zł wraz z maksymalnymi ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 1.991,48 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 3.719,66 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1.800 zł.

W uzasadnieniu powód podniósł, że wierzytelność dochodzona pozwem wynika z zawartej przez pozwanego z bankiem w dniu 14 maja 2007 roku umowy nr (...). Umowa ta została wypowiedziana przez pierwotnego wierzyciela z uwagi na rażące naruszenie jej postanowień przez pozwanego, w części dotyczącej warunków spłaty. Następnie pierwotny wierzyciel wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, który po opatrzeniu go klauzulą wykonalności stał się podstawą wszczęcia postępowania egzekucyjnego, które jednak nie doprowadziło do wyegzekwowania całości należności stwierdzonej bankowym tytułem egzekucyjnym. W dniu 20 marca 2015 roku na podstawie zawartej umowy o przelew wierzytelności, powód przejął prawa do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu umowy bankowej.

(pozew k. 2-4)

Postanowieniem z dnia 16 maja 2016 roku Sąd Rejonowy w Przasnyszu uznał się za niewłaściwy i przekazał rozpoznanie sprawy do tut. Sądu.

(postanowienie k. 36-37)

W piśmie procesowym opatrzonym datą 4 sierpnia 2016 roku pełnomocnik powoda zmodyfikował żądanie pozwu w ten sposób, że wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 5.711,14 zł wraz z maksymalnymi odsetkami od kwoty 1.991,48 zł w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 3.719,66 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

(pismo procesowe powoda k. 52)

W piśmie procesowym opatrzonym datą 18 października 2016 roku ustanowiony przez pozwanego zawodowy pełnomocnik wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu strona pozwana zakwestionowała pozew tak co do zasady, jak i wysokości, zgłosiła również zarzut przedawnienia roszczenia.

(pismo procesowe pozwanego k. 73-77)

W odpowiedzi na stanowisko pozwanego powód podtrzymał stanowisko wyrażone w pozwie. Odnosząc się do podniesionego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia wskazał, że skuteczne jego zgłoszenie nie powoduje wygaśnięcia zobowiązania, a jedynie jego przekształcenie się w zobowiązanie naturalne.

(pismo procesowe powoda k. 88)

Na rozprawie w dniu 13 grudnia 2016 roku pełnomocnicy stron nie stawili się. Pozwany wniósł o oddalenie powództwa.

(protokół rozprawy k. 94-95)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany K. K. w dniu 14 maja 2007 roku zawarł z (...) Bank Spółką Akcyjną we W. umowę kredytu nr (...) na zakup towaru – notebooka, na mocy której pierwotny wierzyciel udzielił pozwanemu kredytu w kwocie 2.999 zł, którą to kwotę pozwany zobowiązał się spłacić w 10 miesięcznych ratach po 299,90 zł każda, płatnych począwszy od dnia 14 czerwca 2007 roku. Data spłaty kredytu została w umowie ustalona na dzień 14 marca 2008 roku.

(umowa k. 59-61, okoliczności bezsporne)

W dniu 4 marca 2009 roku pierwotny wierzyciel wystawił przeciwko K. K. bankowy tytuł egzekucyjny, w którym wysokość zadłużenia pozwanego określono na łączną kwotę 3.869,86 zł, z czego należność główna stanowiła – 2.699,10 zł, odsetki – 985,76 zł należne koszty, opłaty i prowizje – 185 zł.

Postanowieniem z dnia 9 grudnia 2009 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, o którym mowa wyżej.

Postanowieniem z dnia 24 listopada 2010 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi umorzył postępowanie egzekucyjne przeciwko dłużnikowi K. K. wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

(bankowy tytuł egzekucyjny k. 62-63, postanowienie z dn. 9.12.2009 k. 64-65, postanowienie z dn. 24.11.2010 r. k. 66-67, okoliczności bezsporne)

W dniu 24 sierpnia 2011 roku (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. zawarł z (...) Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. umowę o przelew wierzytelności pieniężnych szczegółowo określonych w załączniku nr 5 do umowy. Załącznik, o którym mowa wyżej, nie został złożony do akt sprawy.

W dniu 20 marca 2015 roku powód (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. zawarł z (...) Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. umowę o przelew wierzytelności m.in. wobec dłużnika K. K.. W wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności zadłużenie pozwanego zostało oznaczone na kwotę 5.488,53 zł.

(umowa przelewu wierzytelności z dn. 20.03.2015 r. k. 21-23, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności k. 27, wyciąg z umowy przelewu wierzytelności z dn. 24.08.2011 r. k. 68-72)

Pozwany do dnia wyrokowania nie uregulował wskazanego zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w sprawie dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony postępowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od oceny zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia, skuteczne podniesienie przedmiotowego zarzutu jest bowiem wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie, a ich badanie w takiej sytuacji staje się zbędne (por. uzasadnienie uchwały pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r. III CZP 84/05, OSNC 2006/7-8/114 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2010 r., I CSK 653/09, Lex nr 741022).

Podniesiony przez pozwanego zarzut okazał się w pełni skuteczny.

Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Należy jednocześnie zaznaczyć, iż od wejścia w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny (ustawa z dnia 28 lipca 1990 roku „o zmianie ustawy- kodeks cywilny - Dz. U. Nr 55, poz. 321) Sąd bada zarzut przedawnienia tylko wówczas, jeżeli zostanie zgłoszony przez stronę (jak w przedmiotowej sprawie). Wcześniej Sąd był zobligowany badać z urzędu, czy roszczenie będące przedmiotem postępowania sądowego nie jest przedawnione.

Przepis art. 117 § 1 k.c. stanowi z kolei, że z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Roszczenie dochodzone niniejszym powództwem bez wątpienia jest roszczeniem majątkowym, a zgodnie z zasadą ogólną z upływem trzech lat przedawniają się roszczenia – jak w przedmiotowej sprawie – związane z prowadzoną działalnością gospodarczą, jako że bank – pierwotny cedent takową działalność niewątpliwie prowadził.

Bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 § pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której przysługuje (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

W przedmiotowej sprawie pierwotny wierzyciel przerwał bieg terminu przedawnienia, przed upływem 3 lat wystawił bowiem przeciwko K. K. bankowy tytuł egzekucyjny oraz wystąpił do Sądu z wnioskiem o nadanie mu klauzuli wykonalności, co nastąpiło w dniu 9 grudnia 2009 roku. Zostały zatem spełnione przesłanki z art. 123 § 1 pkt 1 k.c.

Jak wskazano wyżej, przerwanie biegu przedawnienia powoduje, że termin ten biegnie na nowo. W niniejszej sprawie przedawnienie rozpoczęło swój bieg po umorzeniu postępowania egzekucyjnego, co miało miejsce w dniu 24 listopada 2010 roku. Jednocześnie w sprawie nie znajduje zastosowania art. 125 § 1 k.c. w myśl którego, roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu lub innego organu powołanego do rozpoznawania spraw danego rodzaju albo orzeczeniem sądu polubownego, jak również roszczenie stwierdzone ugodą zawartą przed sądem albo przed sądem polubownym albo ugodą zawartą przed mediatorem i zatwierdzoną przez sąd, przedawnia się z upływem lat dziesięciu, chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju był krótszy. Zgodnie bowiem ze stanowiskiem wyrażonym w doktrynie (zob. Komentarz do art. 125 Kodeksu cywilnego, A. Jedliński i inni, Kodeks cywilny. Komentarz. Tom I. Część ogólna. WKP, 2012), w pełni akceptowanym przez Sąd pierwszej instancji, przepis art. 125 § 1 k.c.

nie ma zastosowania do roszczeń objętych bankowymi tytułami egzekucyjnymi, choć są to tytuły egzekucyjne, to jednak nie są to ani orzeczenia organów powołanych do rozpoznawania spraw cywilnych, ani ugody w rozumieniu tego przepisu.

Powód wystąpił z pozwem o zasądzenie na jego rzecz kwoty 5.711,14 zł wraz z odsetkami, dopiero w dniu 26 kwietnia 2016 roku, a zatem ponad 2 lata po upływie trzyletniego terminu przedawnienia.

W przedmiotowej sprawie w ocenie Sądu nie doszło do zrzeczenia się zarzutu przedawnienia przez pozwanego. Podkreślić bowiem należy, że zrzeczenie się zarzutu przedawnienia roszczenia nie wymaga wprawdzie żadnej szczególnej formy nie mniej aby uznać, że dłużnik zrzekł się zarzutu przedawnienia należy ustalić, że miał on świadomość przedawnienia kierowanego pod jego adresem roszczenia o spełnienie świadczenia majątkowego i będąc świadomym konsekwencji zrzeczenia się zarzutu przedawnienia roszczenia, zrzekł się go. W orzecznictwie przyjmuje się przy tym, że możliwe jest przyjęcie, że uznanie przedawnionego już roszczenia zawiera także zrzeczenie się korzystania z zarzutu przedawnienia, tylko wówczas jeżeli z treści lub z okoliczności, w których oświadczenie to zostało złożone, wynika, że taka właśnie była rzeczywista wola dłużnika (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2002 roku, sygn. akt IV CKN 1013/00, LEX nr 80261).

Zarówno orzecznictwo Sądu Najwyższego, jak i doktryna, dopuszczają możliwość nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia na podstawie art. 5 k.c. Podstawowym jednak warunkiem takiej możliwości jest ocena zarzutu przedawnienia jako czynienia przez uprawnionego do jego podnoszenia z przysługującego mu prawa użytku sprzecznego z zasadami współzycia społecznego.

W rozpoznawanej sprawie powód nie wykazał, aby zachodziły szczególne okoliczności przemawiające za uznaniem zarzutu przedawnienia jako naruszającego zasady współzycia społecznego, pozwanego nie może bowiem obciążać zaniedbanie powoda w dochodzeniu świadczenia. Przyjęcie odmiennego stanowiska prowadziłoby do wniosku, że wierzyciel mógłby dochodzić przedawnionej należności w dowolnym momencie po upływie terminu przedawnienia, powołując się na zasady współzycia społecznego, co niweczyłoby cel instytucji przedawnienia.

W tym miejscu wskazać również należy, że powód nie wykazał swojej legitymacji czynnej w przedmiotowej sprawie. Do akt sprawy nie załączono bowiem załącznika nr 5 do umowy o przelew wierzytelności z dnia 24 sierpnia 2011 roku zawartej pomiędzy (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą we W. a (...) Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W., który miał zawierać szczegółowy wykaz wierzytelności objętych przelewem. Tym samym brak jest dowodu, że wierzytelność objęta przedmiotowym powództwem była objęta pierwszą umową przelewu i w konsekwencji brak jest dowodu, że (...) Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. zawierając z powodem w dniu 20 marca 2015 roku umowę przelewu wierzytelności faktycznie był w posiadaniu wierzytelności dochodzonej przedmiotowym powództwem i ostatecznie przelał ją na powoda. Niewątpliwie zaś wykazanie tej okoliczności, zgodnie z treścią art. 6 k.c., obciążało powoda.

Mając powyższe na uwadze, Sąd oddalił powództwo w całości.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c. Jej zastosowanie jest uzasadnione faktem, że żądanie powoda zostało oddalone w całości.

Koszty poniesione przez pozwanego wyniosły łącznie 2.400 zł i obejmowały koszty zastępstwa procesowego wykonywanego przez adwokata w kwocie 2.400 zł

- § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie- Dz.U. 2015, poz. 1800.).